

23 ára gamla Tórunn í Homrum í Kollafirði:

Fekk nýggja livur – og eitt nýtt lív

– Eg var so sjúk áðrenn eg fekk nýggju livrina, at eg hugsaði nógv um deyðan. Men longu trýggjar dagar aftaná skurðviðgerðina byrjaði eg at kenna meg betri og í dag havi eg tað so gott sum ongantíð fyrr, tey seinastu 13 árin eg havi verið sjúk. Eg havi fingið eitt nýtt lív og síggi ljóst framtíð, sigur kollfjarðargentan, sum nú í átta mánaðir hevur gingið við nýggjari livur

Her er ein søga um eina unga gentu, sum av sonnum kann sigast at hava fingið lívið aftur í jólagávu. Her er søgan um eina gentu, so var vordin so sjúk, at hon hevði viðgingið fyrst sær sjálvum, at alt talaði fyri, at hon ikki fekk eitt langt liv, at hon fór at doyggja ung. Hetta er eisini ein søga um ein ókúgandi vilja og hepnar umstøður, sum góvu gentuni eitt nýtt lív. Eitt lív so gott sum hon, ongantíð fyrr hevur kent tað, seinastu 13 árin. Og hon er bara 23 ár. Hetta er søgan um Tórunn í Homrum í Kollafirði, sum seinastu átta mánaðarnar hevur gingið við einum livur, frá einum 18 ára gomlum fólki, ið hon ikki veit hvør er, ei heldur hvørjum kyni fólkið er av. Men hesum fólki sýnir hon stórt takksemi dagliga, hóast tað

ikki er millum okkum longur.

Vit sita í stovuni hjá foreldrunum hjá Tórunn, Poul og Dagmar í Homrum í Kollafirði. Inni er hugnaligt og pyntað til jóla. Kaffi rýkur sterkt og gott úr koppunum og nýkókaðar kleynur standa lókkandi á borðinum. Tær glíða niður, ein og ein, meðan prátað verður. Á veggjunum hanga myndirnar, onkur úr Kanada, ein bróður Tórunns er við kanadiskum rækjutrolara. Tórunn situr í hornasofuni og ein systursonur hennara gongur framvið. Hann hyggur forvitin, við livandi barnaeygum, efur ókunnumonnum. Tað er dagurin undan stytstadeigi í árinum og omankava er í Kollafirði. Ein hevur ilt við at ímynda sær tann ótta og ta stúran, sum hevur valdað í hesum heimi, síðan Tórunn gjørdist sjúk í 1982. Í dag

situr hon væluppløgd og prátar og gleðin um lívið skínir úr andliti hennar.

Sjúk helvtina av lívinum

– Sum smágenta kendi eg mær einki til, men sum 11 ára gomul var okkurt galið. Eg hevði ofta fepur og hevði ov lítið blóð. Læknarnir funnu fram til, at okkurt var galið við milkinum og tað varð tikið í 1982. Næsta árið gekk gott, eg var rættuliga frísk, men í 1984 byrjaði eg aftur at kenna meg rættuliga illa. Eg spýði blóð og fekk áráknútar í vælindi. Magin gekk eisini fyrri seinni. Næstu árin var eg fleiri ferðir um árið á ríkishospitalinum. Bara í 1985 var eg seks ferðir á Ríkishospitalinum. Tey funnu út, at okkurt var galið við livrini, eg hevði fingið skrupilivur, eins og drykkjumenn, sigur hon

– Eg fekk at vita, at livurin ongantíð gjørdist frísk aftur, men bara versnaði. Eg

trúði ikki rættuliga, at hetta fór at henda fyrri meg. Men livimátin gjørdist verri við árunum og veruleikanum var eg ongantíð frísk, sigur Tórunn í Homrum.

– Í 1991 byrjaðu læknarnir at tosa um, at eg skuldi skifta livur. Eg varð kannað hetta árið við eini transplantatión fyri eyga. Eg var innstillað tvær reisir næstu árin og Dýra Biðjudag, 29. apríl í ár, varð livurin skift út, sigur Tórunn í Homrum

Vær fyrireikað

– Um hesa tíðina í fjør tosaðu vit nógv um, at eg skuldi skifta livur. Eg stóð á bíðilista og tað kundi henda hvørja løtu. Eg haldi, eg var væl fyrireikað. Eg hevði tosað við foreldur míni um hetta, og eg hevði tosað við mínar vinir. Læknar og sjúkasystrar høvdu eisini greitt mær frá øllum spurningum. Tá ein er sjúkur og er nógv á sjúkrahúsi, tá fær

Tórunn í Homrum hevur tað gott í dag. Hon hevur fingið eitt nýtt lív

ein eisini eitt tættari samband við læknar og sjúkasystrar. Seinastu 3-4 árin hevði eg verið til kanningar eina ferð um mánaðin og tað gjørdist alt meira greitt, at livurin fór ikki at halda meira. Eg var heilt gul um holdið, tað hvíta í eygunum var gult og eg vígaði 40 pund meira enn eg geri í dag. Eg var hovin og upplást, sigur Tórunn í Homrum.

– Eg var í Danmark hesa tíðina og 29. apríl, klokkan 15:00, ringdi telefonin. Nú skuldi eg innleggjast. Nú skuldi tað vera. Eitt korter seinni stóð taxabilurin í túninum, eg fekk als ikki tíð at gera meg kláran, áðrenn eg var á sjúkrahúsinum. Teir høvdu fingið eina livur, sum skuldi setast inni meg, sigur Tórunn í Homrum.

– Eg varð lögð undir skurð á midnætt og skurðviðgerðin tók sjei tímar. Hetta var skjótt, tí ein vanlig skurðviðgerð av hesum slagi

Foreldrin hjá Tórunn, Poul og Dagmar og systirsonur Tórunnar

